

Nr. van het arrest

Nr. 593 Corr. Folio

Nr. 2001 CV 110 van het parket

Nr. van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie en van :

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR,
handelend in naam van het Vlaamse Gewest, bevoegd voor het
grondgebied van de provincie met burelen te

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester , loco meester
, beiden advocaat aan de balie van

tegen :

1) , geboren te op

, en,
2) , geboren te op ,
samenwonende te

beklaagden,
bijgestaan door meester , advocaat aan de balie van

alsook vertegenwoordigd door meester , advocaat aan de
balie van

*****

Beklaagd van, in het gerechtelijk arrondissement ,
tussen 1 mei 1995 en heden,

meermaals, terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting
uitmaken van hetzelfde misdadig opzet en de delictuele toestand nog steeds
voortduurt;

A. tussen 1 mei 1995 en 28 augustus 1995,
met overtreding van artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970 en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, thans bestraft door de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, een bouwwerk opgericht te hebben, en meer bepaald het overdekt gedeelte van de ter plaatse aanwezige bergplaats (hetwelk reeds in overtreding stond - cf. arrest hof van beroep Brussel dd 24 mei 1995) dichtgemetseld en uitgebreid te hebben, op het onroerend goed gelegen te. gekadastriseerd toebehorende aan beklaagden;

B. tussen 29 augustus 1995 en heden,
met overtreding van artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970 en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997 en de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben, alsmede de vorige bouwintreken gehandhaafd te hebben, die gepleegd waren door hun rechtsvoorganger die hiertoe was veroordeeld bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel, dd. 11 februari 1994, bevestigd bij arrest van het hof van beroep te Brussel, dd. 24 mei 1995, en bestaande uit :

- het aanbouwen van een bergplaats aan de achtergevel van een bestaande hangar;
- het oprichten van een overdekte open bergplaats, en
- het verbouwen van een bestaande hangar door verhoging van de voor- en achtergevel en van het dak;

Overgeschreven te kantoor, op 28 november 2000,

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 27 februari 2001 door de beklaagden en dit tegen alle beschikkingen;
- 28 februari 2001 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 15 februari 2001 dat zegt dat de feiten van de tenlasteleggingen A en B bewezen zijn en bij toepassing van artikel 65 Sw. te beteugelen zijn door één straf;

Derhalve :

Veroordeelt elke beklaagde uit hoofde van de tenlasteleggingen A en B verenigd tot.:

- een geldboete van 250 frank x 200 = 50.000 frank of 1 maand vervangende gevangenisstraf;
- een bijdrage van 10 frank x 200 = 2.000 euro;
- een vergoeding van 1.000 frank;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten van de openbare actie, in totaal bedragende 4.351 frank.

Wat betreft de herstellvordering :

Beveelt de beklaagden om de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een termijn van 12 maanden, te rekenen vanaf huidige uitspraak.

Zegt dat na het verstrijken van de gestelde termijn, de gemachtigde ambtenaar, voor het geval dat het vonnis niet vrijwillig werd ten uitvoer gelegd, daarin kan voorzien, overeenkomstig artikel 68§2 van het besluit van 22 oktober 1996, bekrachtigd bij decreet VI.Parl. 4 maart 1997, op kosten van de veroordeelden die gedwongen worden de uitgaven terug te betalen tegen overlegging van een staat op hun kosten begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter, op verzoekschrift.

Zegt dat huidig vonnis zal worden vermeld op de kant van de overgeschreven dagvaarding op de wijze bij artikel 84 van de hypotheekwet voorgeschreven.

*****

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door

Gelet op de conclusies en stukken van partijen.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Op 4 april 2012, dit is na het in beraad nemen van deze zaak op de zitting d.d. 2 april 2012, kwam ter griffie een schrijven van de raadsman van de beklaagden toe, gedateerd zondag 1 april 2012, waarbij een document genaamd beroepsbesluiten was gevoegd.

Rekening houdend met het feit dat dit werd neergelegd na het in beraad nemen van deze zaak en dat er geen reden tot heropening van de debatten bestaat nu dit document enkel een kopie is van de door dezelfde raadsman ter zitting van 2 april 2012 neergelegde beroepsbesluiten, worden de voormelde brief en gevoegde beroepsbesluiten (zoals toegekomen ter griffie op 4 april 2012) geweerd uit de debatten.

De feiten en procedure

Bij notariële akte d.d. 4 april 1995 werden de beklaaften eigenaar van het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend:

Volgens de akte van 2 februari 1995 van notaris was het onroerend goed bezwaard met een dagvaarding inzake stedenbouw om een autobergplaats en een bergplaats te hebben opgericht zonder vergunning.

Bij proces-verbaal d.d. 28 augustus 1995 werd op hetzelfde adres vastgesteld dat :

- de overtreding vastgesteld ten laste van de vorige eigenaar in stand werd gehouden;
- van het bestaande gebouw een deel werd afgebroken en vernieuwd;
- het overdekt gedeelte dicht gemetst en uitgebreid werd.

Het stopzettingsbevel werd op 28 augustus 1995 bekrachtigd door de heer burgemeester.

Het onroerend goed was volgens het gewestplan (K.B. 7 maart 1977) gelegen in landelijk woongebied en werd getroffen door een rooi-bouwlijn volgens BPA van het K.B. d.d. 28 december 1984.

Bij schrijven d.d. 15 juli 1996 aan de heer procureur des Konings vorderde de gemachtigde ambtenaar de afbraak van de in overtreding opgerichte gebouwen en dit onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 bef. per dag vertraging.

De motivering van deze herstellvordering steunde hoofdzakelijk op de overweging dat de gebouwen getroffen werden door een rooi-en bouwlijn van de voorliggende weg en volgens het BPA waren de constructies deels gelegen in de strook voor openbare wegenis en deels in de strook voor koeren en hovingen. Daarenboven waren de constructies te kort ingeplant tegen de voorliggende weg en de achterste perceelgrens.

Op 24 september 1997 werd de beklaaftde verhoord en deze stelde dat :

- hij eigenaar was van het onroerend goed;
- de werken door hemzelf werden uitgevoerd;
- het dak van het overdekte gedeelte door de vroegere eigenaar werd gebouwd

In zijn verhoor d.d. 3 maart 1997 stelde deze beklaaftde dat hij niet op de hoogte werd gebracht van het feit dat het gebouw het voorwerp was van een bouwvertreding.

werd verhoord op 9 juli 1997 en deze stelde formeel dat het niet juist is dat de beklaagde niet wist dat er een bouwvoertreding was begaan nu de notaris, naar aanleiding van de openbare verkoop, de verkoopakte voorlas alwaar op dit feit gewezen werd.

Een kopie van het lastenkohier d.d. 2 februari 1995 werd door de notaris overgemaakt waaruit blijkt dat de dagvaarding ter kennis werd gebracht van de liefhebbers-kopers van het onroerend goed. Volgens dezelfde notaris had beklaagde hiervan een uitgifte gekregen.

De beklaagde werd verhoord op 25 januari 2000 en deze bevestigde de verklaring van naar echtgenoot

Bij dagvaardingsexploot d.d. 27 september 2000, overgeschreven op het hypotheekkantoor op 28 november 2000, werden de beklaagden gedagvaard te verschijnen voor de correctionele rechtbank te Brussel op 14 december 2000.

Zij werden beiden beklaagd van :

- A. tussen 1 mei 1995 en 28 augustus 1995 zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning een bouwwerk te hebben opgericht, meer bepaald het overdekt gedeelte van de bergplaats dichtgemetseld en uitgebreid te hebben;
- B. tussen 29 augustus 1995 en heden (lees 27 september 2000) deze toestand te hebben gehandhaafd alsmede de vorige bouwinbreuken, gepleegd door die hiertoe was veroordeeld bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 11 februari 1994, bevestigd bij arrest van het hof van beroep te Brussel d.d. 24 mei 1995 en bestaande uit:
  - het aanbouwen van een bergplaats aan de achtergevel van een bestaande hangar;
  - het oprichten van een overdekte open bergplaats en
  - het verbouwen van een bestaande hangar door verhoging van de voor- en achtergevel en van het dak.

De eerste rechter heeft :

- beide beklaagden veroordeeld voor A en B verenigd tot een geldboete van 250 frank gebracht op 50.000 frank of een vervangende gevangenisstraf van één maand;
- de herstellvordering bevolen binnen de termijn van twaalf maanden;
- de ambtshalve uitvoering bevolen.

Op strafrechtelijk gebied

Het komt gepast voor de tenlastelegging sub A te heromschrijven naar de bepalingen van het Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO genoemd) als volgt:

In het gerechtelijk arrondissement Brussel, tussen 1 mei 1995 en 28 augustus 1995, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning een hiernavolgend bouwwerk te hebben verricht : het optrekken van een constructie, door het verbouwen en uitbreiden van een constructie, meer bepaald het overdekt gedeelte van de bergplaats te hebben dichtgemetseld en te hebben uitgebreid, strafbaar gesteld bij art. 6.1.1.1° VCRO°.

De partijen werden ter zitting van het hof van 6 februari 2002 uitgenodigd zich te verdedigen nopens een eventuele herkwalficatie in die zin.
Door deze heromschrijving worden dezelfde feiten beoogd als bedoeld onder de oorspronkelijke tenlastelegging.

De strafvordering van tenlastelegging sub A, zoals heromschreven, is vervallen door verjaring.

Het goed is volgens het gewestplan (K.B. 7 maart 1977) gelegen in landelijk woongebied, zijnde ruimtelijk niet kwetsbaar gebied.

Vermits de opheffing van de strafbaarstelling van het in tenlastelegging sub B bedoeld misdrijf van instandhouden ontslag van rechtsvervolging tot gevolg heeft, kan er thans geen sprake meer zijn van samenloop met het in tenlastelegging sub A, zoals heromschreven, aan de beklagden ten laste gelegde misdrijf van oprichting.

Het feit van de tenlastelegging sub A, zoals heromschreven, wordt in de tijd gesitueerd in de periode tussen 1 mei 1995 en 28 augustus 1995.

Zelfs indien de oprichting pas geschiedde op 27 mei 1995, zijnde de meest ongunstige situatie voor de beklagden, en rekening houdend met de periode die verlopen is tussen de datum van het hoger beroep van de beklagden d.d. 27 februari 2001 en de inleiding van deze zaak voor het hof van beroep op 26 september 2012, is de strafvordering met betrekking tot tenlastelegging sub A, zoals heromschreven, vervallen door verjaring.

Voor de misdrijven sub B staat het vast, nu de instandhouding plaatsvond in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, dat deze niet langer strafbaar zijn.

De opheffing van deze strafbaarstelling van het ten laste gelegde instandhouden brengt mee dat de beklagden voor deze tenlasteleggingen dienen te worden ontslagen van rechtsvervolging.

De vraag stelt zich dan of de herstellvordering, in zoverre geënt op het oprichtingsmisdrijf sub A, tijdig werd ingesteld; namelijk of ze op het ogenblik dat ze voor de strafrechter werd ingeleid gedragen werd door een ontvankelijke strafvordering die op dat ogenblik nog niet vervallen was door verjaring.

De door de stedenbouwkundige inspecteur geformuleerde herstellvordering werd bij schrijven d.d. 15 juli 1996 aan de procureur des Konings geformuleerd en samen met de strafvordering voor de strafrechter gebracht bij dagvaarding,

betekend op 27 september 2000, op de inleidingszitting van 14 december 2000.

In zoverre het misdrijf sub A, zoals heromschreven, in hoofde van de beklaagden bewezen is, kan hen nog een herstelmaatregel worden opgelegd op dit oprichtingsmisdrijf.

Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de strafrechter werd ingeleid, was het misdrijf van instandhouding sub B nog strafbaar, zodat er toen nog samenloop conform art. 65 Sw. was met het voormelde oprichtingsmisdrijf.

Op dat tijdstip was noch het oprichtingsmisdrijf, noch het instandhoudingsmisdrijf verjaard zodat de herstellvordering, in zoverre geënt op de heromschreven tenlastelegging sub A, tijdig werd ingeleid zodat dit hof bevoegd is desomtrent uitspraak te doen (art. 7.7.4 VCRO en 26 V.T. Sv).

Gelet op de gegevens van het strafonderzoek en de behandeling ter zitting van het hof is de hieromschreven tenlastelegging sub A bewezen lastens de beklaagden.

Zij ontkennen niet de voormelde werken te hebben uitgevoerd, bestaande uit het dicht metsen van het overdekt gedeelte (bestaande dak) en het afbreken van een gedeelte van het gebouw en uitbreiden hiervan zonder vergunning. Het staat vast dat de beklaagden het bewezen misdrijf met opzet gepleegd hebben nu het ongeloofwaardig is, gelet op de grootte en omvang van het gebouwde resultaat, dat zij louter onvoorzichtig geweest zijn en zij hebben duidelijk gehandeld met wil op resultaat.

Het bewezen oprichtingsmisdrijf is de toereikende grondslag voor het vorderen van een herstelmaatregel.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat aan de wederrechtelijke toestand een einde werd gesteld. De plaats werd niet in de vorige staat hersteld en er is geen regularisatievergunning. Deze werd immers geweigerd bij beslissing d.d. 30 april 1996 van het college van burgemeester en schepenen van

De herstellvordering werd bij het parket ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (thans Handhavingsbeleid), ingevoerd ingevolge de wijziging van art. 149§1 Stedenbouwdecreet door artikel 8 van het decreet van 4 Juni, nog niet bestond. Krachtens art. 7.7.3.VCRO kan het hof deze vordering, die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voorleggen.

Het hof is van oordeel over voldoende elementen te beschikken teneinde met kennis van zaken te oordelen over deze herstellvordering zonder een (hier facultatief) advies te vragen aan de Hoge Raad voor Handhavingsbeleid.

De herstellvordering is reeds het voorwerp geweest van een opportuniteitsoverweging door de terzake bevoegde instantie, de stedenbouwkundige inspecteur, en voorwerp van een regularisatievergunning.

De gevorderde herstellvordering is voor de kwestieuze werken noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Tot herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij genomen werd met machtsafwendig, machtsoverschrijding of miskening van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel zodat zij strookt met de wet.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur, de herstellvordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de gevorderde werken weegt op tegen de last die er voor de overtreeders uit voortvloeit.

Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklagden kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvordering.

Het zijn evenmin elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsafwendig of machtsafwendig (zie Cass. 3 maart 2004

Het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met miskening van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel, zij strookt integendeel met de wet.

De finaliteit van de herstellvordering is het herstel van de door de bouwinbreuk verstoorde legaliteit zodat zij eerst zonder voorwerp wordt nadat dit herstel daadwerkelijk een feit is ofwel door het supprimeren van de wederrechtelijke gevolgen van de inbreuk ofwel door het uitvoeren van de werken conform een bekomen regularisatievergunning, die inzake (tot op heden) niet bekomen werd.

Voor de motivering van de herstellvordering werd door de stedenbouwkundige inspecteur, toen de gemachtigde adjunct van de directeur, verwezen naar de strijdigheid van de voornoemde constructie met de voorschriften van het BPA van 28 december 1984.

De voormelde constructie werd immers getroffen door een rooi- en bouwlijn van de voorliggende weg. Volgens het BPA was de constructie ingeplant deels in de strook voor openbare wegen en deels in de strook voor koeren en hovingen. Tevens was de constructie te kort ingeplant tegen de voorliggende weg en de achterste perceelgrens.

Terecht stelt de stedenbouwkundige inspecteur dat aan de drie cumulatieve voorwaarden van art. 6.1.41 61, eerste lid, 1° van de VCRO voldaan is zodat het principiële herstel, inzake het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, gelegitimeerd is.

Vooreerst staat het vast dat de geviseerde handeling in de fenilastelegging sub A

strijdig is met een stedenbouwkundig voorschrift, zijnde een reglementaire bepaling opgenomen in een ruimtelijk uitvoeringsplan, een plan van aanleg, een stedenbouwkundige verordening, of een bouwverordening vastgelegd op grond van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (zie art. 1.1.2.13° VCRO).

Het staat tevens vast dat het om een stedenbouwkundig voorschrift aangaande het voor het gebied toegelaten bestemmingen, meer bepaald een bestemmingsvoorschrift, gaat.

Het betreft tevens een bestemmingsvoorschrift waarvan niet op geldige wijze is afgeweken.

Het herstel in de vorige staat strekt tot herstel van de niet-wederrechtelijke staat. Het herstel in de vorige staat van een illegale constructie, waarin een aanwezige constructie geïncorporeerd werd, kan inhouden dat de nieuwe constructie geheel wordt afgebroken met inbegrip van de vóór de geïncorporeerde bouwovertreiding op die plaats reeds bestaande illegale constructie, zoals in zake.

De beklagden hebben immers een door de vroegere eigenaar wederrechtelijk opgerichte bergplaats geïncorporeerd in de door hun gebouwde constructie, voorwerp van de tenlastelegging sub A.

Het uitvoeren van aanpassingswerken, zoals vooropgesteld door de beklagden, volstaat niet om de plaatselijke ordening te herstellen.

Het staat vast dat in zake de redelijke termijn, wat het beoordelen van de herstellingsvordering betreft, overschreden werd, alleen al wegens het verstrijken van de termijn sinds het hoger beroep van de beklagden d.d. 27 februari 2001 en de eerste vaststelling van de zaak voor dit hof op 26 september 2011.

Het herstel in de oorspronkelijke toestand heeft een internrechtelijk burgerlijk karakter.

Uit art. 21 ter, tweede lid Sv. volgt dat de strafrechter, ook bij vaststelling dat de redelijke termijn van de strafvordering is geschonden, de beklagde moet veroordelen tot teruggave zo daartoe aanleiding bestaat.

Dit geldt evenzeer voor de maatregel van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand die, zoals de teruggave, strekt tot het herstel van de toestand vóór het misdrijf.

De noodzaak om de goede ruimtelijke ordening te handhaven en waar nodig te herstellen biedt, wegens de aard zelf van de herstellingsvordering die ertoe strekt de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken, geen ruimte tot mildering van de op te leggen herstelmaatregel om redenen die enkel de persoonlijkheid van de dader betreffen en onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de wet. De noodzaak van een passend herstel wegens de overschrijding van de redelijke termijn wordt daarenboven beïnvloed door de omstandigheid dat de betrokkenen in afwachting van de uitspraak langdurig voordeel hebben kunnen halen uit de door hen zelf gecreëerde toestand.

Teneinde te voldoen aan het bepaalde in de artikelen 6.1 en 13 E.V.R.M. kan de strafrechter, binnen de bevoegdheden die artikel 149, §1 Stedenbouwdecreet 1999 hem toekent, en onverminderd de door hem te verrichten legaliteitstoets krachtens artikel 159 Grondwet, zich ertoe beperken als passend herstel enkel de overschrijding van de redelijke termijn op authentieke wijze vast te stellen (zie Cass. 25 januari 2011 ,

In zoverre de door de stedenbouwkundige inspecteur gevorderde herstellvordering betrekking heeft op andere gebouwen dat de constructie bedoeld onder tenlastelegging sub A, is het hof geenszins bevoegd desomtrent uitspraak te doen.

De gevorderde dwangsom per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklaagden niet vrijwillig zullen overgaan tot dat herstel. De op te leggen dwangsom moet hen er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

De termijn van TWAALF MAANDEN voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsbepalingen, alsook :

- artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- de artikelen 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 21 t/m 28 V.T. Sv.;
- 33 Programmawet van 5 augustus 2003;
- 6 EVRM;
- 21 ter V.T. Sv.;
- 84 Hypotheekwet;
- 6.2.2. derde lid VCRO;

Weert de brief en gevoegde beroepsbesluiten (zoals toegekomen ter griffie op 4 april 2012) uit de debatten;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de tenlastelegging sub A, zoals heromschreven, vervallen door verjaring;

Verklaart de strafvordering nopens tenlastelegging sub B vervallen door opheffing van de strafwet en ontslaat de beklaagden van rechtsvervolgning.

Stelt vast dat de redelijke termijn wat de herstellvordering betreft overschreden werd;

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op het perceel te gekadastreerd het herstel van de plaats in de vorige toestand door het afbreken van het opgerichte gebouw vermeld in de tenlastelegging sub A, zijnde de verbouwde en uitgebreide bergplaats met inbegrip van de eventuele funderingen en bevloeringen en het opruimen van alle sloopafval, binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, onder verbeurte van een dwangsom van 123,95 euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend.

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;

Verklaart zich onbevoegd uitspraak te doen met betrekking tot de ingestelde herstellvordering in zoverre betrekking op andere constructies dan deze vervat in de tenlastelegging sub A en waarvan hiervoor het herstel bevolen werd;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Zegt voor recht dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van overeenkomstig art. 6.2.2 derde lid VCRO.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk in de kosten van beide aanleggen begroot op 107,86 euro in eerste aanleg en op 115,87 euro in graad van hoger beroep, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door het bewezen verklaarde misdrijf sub A.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 7 mei 2012, waar aanwezig waren :

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.